

неколико карактеристичних схватања и тумачења. У оквиру њих већина аутора разликује класична (традиционална) и модерна схватања о предмету, док их неки као проф. Рајко Кузмановић, мало другачије разврстава као ужа, шира и умерена схватања о предмету науке уставног права. Прво, традиционално или уже, схватање о предмету уставног права је нормативистичко или догматско-правно и оно и данас преовлађује мада се највише везује за представнике аустријске и немачке уставноправне догматике. По њему, предмет уставног права су уставне норме, уставни текстови или сам устав у коме се оне налазе.

Овај традиционални приступ предмету уставног права је недовољан, једностран, јер се њиме уставно право сувише догматизује и претвара у позитивно-правну дисциплину а лишава везе са ширим друштвеним, политичким, идејним и другим односима и институцијама без којих не може да се објасни и разуме само уставно право. Када би се предмет уставног права свео само на устав, отворио би се проблем разликовања устава у формалном и устава у материјалном смислу. То је зато јер устав у формалном смислу није увек и устав у материјалном смислу пошто историја уставности на много примера потврђује исправност овог разликовања. Шта више, проблем је још тежи тамо где нема формалног и прокламованог устава као у Великој Британији, па је и немогуће предмет уставног права ту ограничити на изучавање уставног текста, устава, јер га и нема. Овом традиционалном, класичном догматско-правном приступу и схватању предмета уставног права је близак и онај по коме предмет уставног права чине судске одлуке којима се тумаче уставне норме. Овај приступ је карактеристичан за САД, њихову правну науку и тамошње схватање уставног права. Иако у основи правни и догматски, он се ипак разликује од класичне европске правне догматике. То је зато што амерички Устав и основа уставна начела могу правилно да се схвате и протумаче само ако се доведу у везу са животом, друштвеном праксом, а таква „животна“ тумачења даје суд када решава спорове и тумачи законе и уставне прописе. Слабост и једностраност ужег, догматскоправног разумевања предмета уставног права је довела до примене ширег, модернијег гледишта о њему. Ово гледиште се више не задовољава правним нормама него с правног прелази на политички терен и усредсређује се на проучавање основних политичких односа у једној земљи, њене организације власти. Постоје разне варијанте овог политиколошког схватања предмета уставног права који је највише развила француска политичко-правна теорија и школа коју су прославили великани какви су Леон Диги, Морис Диверже и др. Заједничко свим тим разним схватањима је да уставно